

РЕШЕНИЕ

№ 16060

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **153** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на М. Б. Г., гражданин на С., [дата на раждане] , притежаваща национален паспорт № N01953631, издаден на 24.11.2024г. в С. и валиден до 23.11.2030г. чрез адв. Т., срещу Отказ за издаване на виза, издаден въз основа на Заявление за издаване на виза № ВЕУ25000168V, подадено на 28.02.2025 г., издаден от М. К. С., завеждащ „Консулска служба“ в посолство на Република България в Б., Ливанска република, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В жалбата са наведени доводи за неспазване на установената в закона форма, нарушение на материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателката твърди, че оспореният акт е издаден при неспазване на писмената форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Посочени били като правно основание разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ, а именно, че имало данни целта на влизането в страната да е използването ѝ като транзитен пункт за миграция към трета държава, но не било взето предвид издаденото от председателя на ДАБ на 19.10.2025 г. решение, с което било разрешено събирането на семейство. Позовава се на чл. 8 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на отказа. Моли за присъждане на адвокатско възнаграждение /л.52/.

В открито съдебно заседание жалбоподателят М. Б. Г., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Моли за отмяна на отказа.

Ответникът М. К. С., завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в Б., Ливанска република чрез МВНР, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не дава заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 18-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 28.02.2025 г. е подадено от М. Б. Г., [дата на раждане] в С., заявление за издаване на виза.

На 03.02.2026 г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване е обективизиран отказ за издаване на виза на завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в Б., Л.. Основанието за отказа е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна.

Приети са като писмени доказателства: решение № 14988/19.10.2023г. на председателя на ДАБ при МС, с което се разрешава на Т. Б. М. да се събере на територията на Република България със съпругата си М. Б. Г. /л.9/; решение № 4372/01.08.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е предоставен хуманитарен статут на З. Б. Т. – син на жалбоподателката /л. 11/; копие от лична карта на Т. Б. М. /л. 13/; трудов договор от 16.12.2025 г. между Т. Б. М. и „Зенит 2“ ООД /л. 14/; протокол за вписани и невписани електронни трудови записи съгласно Приложение № 1,2 и 3 към чл. 8 от Наредбата за вписване в регистъра на заетостта /л. 15/; Удостоверение за постоянен адрес на Т. Б. М. /л.16/; легализиран превод на индивидуално извлечение от граждански регистър /л. 18/; легализиран превод на свидетелство за съдимост /л. 24/, застрахователна полица /л.30 - гръб/ и др.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 18-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Не е налице изключение по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, касаещо необжалваемостта по съдебен ред на отказите по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Достатъчно е в случая, че оспорващият е посочил обстоятелства, при наличието на които с отказа за издаване на виза се нарушава упражняването на гарантирани от КЗПЧОС права и свободи, а именно – нарушение на принципа на пропорционалност съгласно ЕСПЧ и пряко нарушение на чл. 11 от Директива 2011/98/ЕС. Дали твърдението за нарушаване на права по смисъла на на принципа на пропорционалност съгласно ЕСПЧ е основателно, е въпрос по съществуването на спора, а не по допустимостта на оспорването. В този смисъл Определения на IV отд. на ВАС по адм. дело № 2667/2025 г. и по адм. дело № 5536/2025 г.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /заповеди на Министъра на външните работи и на Посланика в Посолството на Република България – Б., Л. /л.34-36/, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република

България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Видно от събраните доказателства оспореният акт е обективиран във формуляр, съгласно чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В същия формално се съдържат фактическите и правните основания за издаването му, ясна е и волята на органа, който го е издал, съгласно общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК.

Въпреки това, съдът намира, че в оспорения акт не се съдържат ясни мотиви за постановяването му.

1. В случая е приложена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Ответникът не сочи въз основа на какви обстоятелства и удостоверяващи ги доказателства е достигнал до извода, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Напротив – лицето е представило доказателства, че целта му е да се събере със съпруга си, за който безспорно се установи, че се намира на територията на Република България и че е получил хуманитарен статут, има разрешение за събиране със семейството, жилище, в което живее, и доходи от трудов договор.

Ето защо, съдът намира за необосновано, доколкото в административната преписка не се съдържат доказателства за подобно намерение, предположението, че лицето би могло да напусне страната ни и да търси временна закрила в трета страна.

2. Ответникът се позовава и на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Ответникът не сочи въз основа на какви обстоятелства и доказателства за това е достигнал до извода, че жалбоподателят би използвал целта на пътуване като предлог за незаконна миграция. Не се сочи и коя е тази трета държава, в която цели да мигрира лицето.

Действително съгласно все още актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, мотивите не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение... като е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В случая, предвид събрания по делото доказателствен материал не се променя извода за немотивираност на акта и наличието на съществени процесуални нарушения при издаването му.

По отношение на жалбоподателя е проведена съгласувателна процедура с ДАНС, при която е отразено отрицателно становище в Националната визова информационна система /НВИС/. Действително органът е обвързан с това становище на ДАНС, но само когато то е отрицателно и

касае националната сигурност. В случая обаче, не се сочат обстоятелства, свързани със заплахата за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС.

Административният орган е задължен да изложи коректно фактите по делото, въз основа на които е формирал и своите правни изводи. Във формуляра съгласно чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим не е цитиран какъвто и да е било конкретен документ от административната преписка с дата, номер и издател, в който да се твърди конкретната фактическа обстановка, мотивирала органа да обективира отказа си за издаване на виза. Недопустимо е осъществилата се фактическа обстановка да се установява въз основа на твърдения досежно обстоятелствата от значение за случая, изложени от страните за първи път в хода на съдебното производство, в което съдът осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт и не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа. Съдът е длъжен да обсъди писмените доказателства, приложени към административната преписка, и да провери дали са относими към спора, когато в административния акт са изложени конкретни фактически основания за отказ. Чрез обсъждане на писмените доказателства съдът не може да санира и допълни оспорения административния акт. Не е допустимо преценяването на законосъобразността на акта на фактически и правни основания извън тези, които е посочил издаващият го орган, както и излагане на мотиви от съда по един немотивиран от административния орган акт. Правораздавателният контрол цели обезпечаване на субективните права и интереси на адресата на акта при наличието на властническо волеизявление. Мотивите за издаването на акта не могат да бъдат допълвани след приключване на процедурата по издаване на административния акт и неговото съобщаване, доколкото страната е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до постановяване на конкретното решение /отказ за издаване на виза/ и съответно да организира адекватно защитата си, а съда - да извърши съдебен контрол за законосъобразност.

Липсата на мотиви предпоставя извода за нарушение на производствените правила, от категорията на съществените, като води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/ на лицето заявител, съответно до отмяна на постановения отказ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид "D" е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

На трето място, целта на издаването на визата е "събиране на семейство".

Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца /Съображение 9 от Директива 2003/86/ЕО/, доколкото съгласно чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО събирането на семейство означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на

гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Съгласно чл. 6, § 1 от Директива 2003/86/ЕО държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, а наведените такива от националното законодателство / чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ/ са недоказани и необосновани /чл. 170, ал. 1 от АПК/.

В случая не се спори, че е доказана връзката между Т. Б. М. и М. Б. Г., която връзка следва да бъде преценена в производството по издаване на виза и предвид издаденото решение за събиране на семейство. Дори да е имал съмнения за връзката между лицата, органът е следвало да изиска допълнително доказателства от заявителя по реда на чл. 34 и следващите АПК с цел изясняване на спорните в производството факти и обстоятелства.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството, на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ българските дипломатически или консулски представителства издават визи на членовете на семейството след разрешението за събиране на семейство, дадено от председателя на ДАБ. От тълкуването на сочените разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за издаването на виза в конкретния случай е извършената преценка от компетентния орган, предоставящ международна закрила, дали са основания да се събере едно семейство.

Поради това се поставя и въпросът по какви причини, въпреки издадено решение на друг държавен орган за събиране на семейство, е отказано издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия.

В допълнение, следва да се посочи, съобразявайки издаденото решение на друг държавен орган за събиране на семейство и съображенията, изложени по-горе досежно становището на ДАНС, че в конкретния случай органът всъщност не е извършил преценка по критериите на чл. 6 от АПК. Съдът намира, че с издаването на оспорения акт са засегнати правата и законните интереси на чужденеца в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която той се издава, и са причинени вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, като без излагането на каквито и да е било мотиви е даден приоритет на обществения спрямо личния интерес, обусловило и основанието за отмяната на акта като издаден в несъответствие с целта на закона съгласно чл. 146, т. 5 АПК.

Предвид гореизложеното, съдът приема акта за незаконосъобразен, поради което жалбата следва да бъде уважена като основателна.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за издаване на виза /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, като съобрази и, че е издадено от председателя на ДАБ решение за събиране на семейство, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на виза, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка

законосъобразно ли е обективиран отказът.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Представен е списък, който включва 10 лв. или 5.11 евро държавна такса, 2000,00 лв. или 1022,58 евро възнаграждение за адвокат или обща сума в размер на 2010 лв. или 1027,69 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-и състав и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза, издаден въз основа на Заявление за издаване на виза, подадено на 10.02.2025 г., издаден от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Б., Л., обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване, по заявление от 28.02.2025 г., подадено от М. Б. Г., [дата на раждане], С.. ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението от 28.02.2025 г., подадено от М. Б. Г., [дата на раждане], С., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт, в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. Б. Г., [дата на раждане], С., разноски общо в размер на 1027,69 евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: